

[Rager.]

endelig 26., 27. og 28. maj i yderste øjeblik skulle drøfte den eventuelle fordeling af midlerne og drøfte de ændringsforslag, som medlemmer af udvalget måske kunne ønske at stille, ja, så mødte formanden for vort udvalg, som var medlem af rammeudvalget, op og erklærede straks: der kan ikke stilles ændringsforslag; forslaget må accepteres, som det er; det er aftalt mellem regeringen og amerikanerne, og der kan ikke rokkes ved det; i hvert fald vil det tage meget lang tid, det vil tage et par måneder. Se, var vi begyndt at forhandle i februar, havde vi haft den tid, men det havde finansministeren ikke ønsket, og derfor var arbejdet altså bremsed; vi måtte ikke have tid til at forhandle. Ved de forhandlinger, der fandt sted den sidste nat, gjorde jeg opmærksom på dette forhold, men jeg ønsker at gentage det og understrege det nu — og jeg ønsker at gøre det med de samme ord, som dengang faldt udenrigsministeren for brystet, at således som sagen udviklede sig, skulle man lade være at lade, „som om man er i besiddelse af en suverænitet, som man åbenbart ikke har eller, hvis man har den, ikke tør anvende“.

Se, det forstod udenrigsministeren jo ikke fuldstændig; han overhørte tilsyneladende eller begreb i hvert fald ikke forståelsen af, hvad jeg tilføjede: „eller ikke tør anvende“. For det, som skete, var jo i virkeligheden det, at vor regering brugte den omstændighed, at den kunne henskyde sig under nødvendigheden af forhandlinger med amerikanerne som grund til at nægte dette ting muligheden for at komme til orde.

Når jeg fremdrager dette nu, er det, fordi jeg anser det for så overordentlig vigtigt, at regeringen — både den nuværende og kommende regeringer — forstår, at det ikke er tilstrækkeligt for folketingsret til hævde af dets rettigheder, at man vel kan forhandle formelt, når regeringen dog hindrer en reel forhandling ved bevidst at udskyde tidspunktet for, hvornår forhandlingerne i udvalgene kan ske.

Rigsdagssamlingernes afslutning har jo ofte været diskuteret og kritiseret. Det ville være en smuk opgave for en regering engang at vise, at den forstår at få afsluttet en rigsdagssamling på en civiliseret måde. Det forekommer mig også, at regeringen skylder befolkningen det hensyn, at rigs-

dagssamlingernes afslutning kan ske på en sådan måde, at befolkningen har mulighed for at følge med i, hvad der sker i rigsdagen; for det er jo i virkeligheden ikke muligt. Jeg beklager i meget høj grad den måde, hvorpå i hvert fald *nogle* regeringsmedlemmer optrådte ved afslutningen af sidste rigsdagssamling. Jeg er ikke sikker på, at det er gået op for den højtærede statsminister, hvis loyalitet og hensyntagen jeg tror er meget stor, hvad der skete i disse dage. Han havde jo også andet at passe. Men jeg advarer ham mod de onde kræfter, som dengang var i bevægelse; og som jeg håber ikke oftere skal komme i bevægelse under rigsdagssamlingen, særlig ikke ved dens afslutning. Jeg udtrykker i særdeleshed håbet om, at man ikke oftere vil gøre brug eller misbrug af traktater eller af aftaler med andre magter.

Anker Lau: Mit indlæg i denne finanslovdebat skal kun dreje sig om en enkelt sag, og jeg skal forsøge på at fatte mig i størst mulig korthed. Til gengæld vil jeg bede den høje regering, måske især den højtærede finansminister, om at lytte med særlig opmærksomhed til de ord, jeg vil sige. Det drejer sig om et stort antal af vore allerbedste medborgere, som lider uret, og som ikke selv har nogen som helst mulighed for at råde bod derpå. Ved finanslovbehandlingen sidste år rejste jeg på basis af den højtærede statsministers trontale om præmieringen af opsparingen spørgsmålet om at yde retfærdighed overfor de mennesker, som allerede har sparet op, og som nu på deres ældre dage ser det hele smuldre væk mellem fingrene på sig som følge af devaluering, inflation og andre ting, uden at de kan få nogen andel i de mange andre sociale goder, som nydes af de medborgere, der har brugt, hvad de har tjent. Jeg tror, at vi allesammen i denne sal kender problemet, og de fleste af os føler sikkert, at her er der noget, vi bør rette; men indtil denne dag har det kun været muligt at fremkalde almindelig holdt sympati for selve sagen.

Nu har de såkaldte selvpensionister, ca. 100 000 i antal, dannet forening, og man vil formentlig på sædvanlig måde forsøge at få indflydelse på sine egne sager. Det er der ikke det mindste at sige til, det er den vej, man i almindelighed er henvist til, men jeg synes blot, at dette i et land som vort burde være overflødigt i en sag som denne. Her